

System. Det ærede Udvalg har stillet i Spidsen den Anse mod Forslagets §§ 3—9; at disse Paragrafer gaa ud ikke blot paa at aabne Afgang til at faae Dyrighedsattest til at helbrede enkelte bestemte Sygdomme, men til at udøve en almindelig Lægepraxis, og det er navnlig i den Henseende, at Jæren efter det ærede Udvalgs Mening komme tilstede. Jeg skal ikke indlade mig i en Strid med det ærede Udvalg paa dette Punkt; jeg kan det jo saa meget mindre, som jeg, hvad det første principielle Spørgsmaal angaar, staar paa samme Standpunkt som det ærede Udvalg; men jeg maa dog tillade mig at minde om, at hvis dette var den væsentligste Anse, man havde imod Lovforslaget, havde der været en Vej, som det havde været meget nemt at finde og at gaa, den nemlig at indskrænke disse Bestemmelser til kun at komme til Anvendelse ved Lægepraxis, der indskrænkede sig til enkelte Arter af Tilfælde. Anvisningen dertil er givet i selve Lovforslagets § 3; det vil nemlig ses, at der i de sidste Verser i det første Stykke af Paragrafen tales om, at de paagjældende Personer kunne vinde Afgang til at øve en begrænset Lægevirksomhed inden for en bestemt Kreds under de Betingelser og det Tilfald, som der nærmere angives, og naar det saa i det følgende Stykke hedder, at de paagjældende Personer kunne faae Bevis, som tilkendegiver, at de under Sagttagelse af de paagjældende Betingelser kunne udøve den udtryffeligt angivne almindelige eller særegen Lægevirksomhed, vilde det ikke have været vanskeligt at foretage den Ændring, at man overhovedet kun aabnede Afgang til at udøve en særegen Lægevirksomhed, indskrænket til visse, enkelte Sygdomme. Men dernæst gjør det ærede Udvalg gjældende, at det hele System overhovedet ikke vil kunne tilfredsstille i Retning af at afværge og forhindre. Man vil kun i det sidste, siger det ærede Udvalg, gjennem dette System kunne komme til, at begaaede Feil og foraarlaget Slæde opdages og paatales bag efter. Jeg tror ikke, at det ærede Udvalg har Ret heri. For det første maa jeg gjøre opmærksom paa, at der i Lovforslagets § 3 opstilles visse, almindelige Betingelser, som ganske vist vilde føre til nogen Indskrænkning i den almindelige, jeg kunde fristes til at sige, faktiske Afgang til at øve Kvakksalveri, der nu finder Sted; men dernæst skal jeg ogsaa mene, at der i og for sig ligger en Betyggelse, som kan have sin Betydning netop i Retning af at afværge, i den Forordning, at den Paagjældende skal løse dette Bevis, skal have sin Bopæl paa et bestemt Sted, skal opgive denne og altsaa derved undergive sig selv i det Hele en Kontrol. Jeg kan ikke se rettere, end at den naturlige Følge deraf vil blive, at forskjellige Personer, og det netop af de alleruheldigste, som ellers maatte kunne føle sig fristede til at øve Kvakksalveri, ville blive holdte tilbage og overhovedet ikke ville indtræde i Kredsen af de paagjældende uautorise-

rede Læger. Dernæst sigte de Bestemmelser, der findes i § 7 om den hele Protokolførelse, jo til overhovedet at gjøre det muligt for de forskjellige Myndigheder at blive opmærksomme paa Jæren, ikke saa meget for de enkelte Personer, der have underkastet sig Kvakksalverens Kur, som for større Kredse i Samfundet, og at blive opmærksomme saa betimelig, at man kan forebygge den videre Udbredelse af Jæren, navnlig naar der er Spørgsmaal om Smitsot, og for det Tredie er det jo ganske sikkert, at det at straffe Folk for, hvad de have gjort, er Noget, der kommer bag efter, og for saa vidt ikke er at afværge; men det kan dog ikke negtes, at der i en hvilken som helst Straffebestemmelse, naar den overhovedet fremtræder paa en saadan Maade, at der er Alvor i den, og der er en faktisk Mulighed for at kunne gjøre den gjældende, ligger en afværgende Virkning. Man vil dog vel ikke benegte, at en alvorlig Straffebestemmelse, en Straffetruffel faktisk har en overmaade stor forebyggende Indvirkning. At den ikke strækker til i alle Tilfælde, er Noget, vi alle vide; men at ville benegte, at den overhovedet har nogen som helst forebyggende Betydning, tror jeg, vilde være at gaa for vidt, og jeg veed ikke rettere, end at, hvor man som i Norge har givet Agangen til at øve Lægevirksomhed saa at sige fri, der søger man, — jeg tror med Ret — i Birtelighed Garantien mod Jæren af dette Skridt i den Straffebestemmelse, man har sat ind i Loven. Man søger ikke Tilfredsstillelse deri, at man kan ramme enkelte Personer bag efter med Straf, nei, man stoler paa, at Frygten for Straf skal afholde Personer fra at udøve en Birtfomhed, hvortil de ikke medbringe den fornødne Dygtighed, men — som jeg har tilladt mig at udtale — efter min Formening nytter det ikke Noget at opstille Straffebestemmelser, som man har gjort i den norske Kvakksalverlov, naar ikke Forholdet ordnes saaledes, at det bliver muligt at bringe — praktisk talt — denne Straffebestemmelse i Anvendelse. Betingelserne for at dømme en Person efter den paagjældende Straffebestemmelse, tror jeg, er saa vanskelige at bringe tilstede, at man Intet vil opnaa af Straffebestemmelsen, naar man ikke overhovedet har gjort den mere praktisk, nyttig og brugelig ved saadanne Kontrolbestemmelser som de, der ere bragte i Forslag i Lovforslaget, navnlig i § 7. Naar det ærede Udvalg endelig siger, at man ikke antager, at et Forslag, som det her omhandlede, vilde tilfredsstille den almindelige Opinion, som man maa antage, at Justitsministeren har søgt at indbefomme ved overhovedet at fremlægge Lovforslaget, da skal jeg hertil kun sige, at det jo er væsentligt at have nogen bestemt begrundet Formening derom. Jeg benægter slet ikke, at det jo efter al Sandsynlighed vil gaa saaledes, at de enkelte Individuer, der maatte blive Ofre for de Bestemmelser, som indholdes i Lovforslaget, ville føle sig misforneiede og at der vil være en